

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 10 лютого 2009 року № 6 (274)

 ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

ЗАШМОРГ НА ШИЮ УКРАЇНИ

готує Ю.Тимошенко, позичаючи гроші у Кремля

Наприкінці минулого тижня уповноважений Президента України з міжнародних питань енергетичної безпеки Б.Соколовський заявив, що у Москву відбула урядова делегація для таємних переговорів з Росією про отримання спеціального кредиту.

Він зазначив, що "в технічному завданні вперше з 1994 року пов'язується питання отримання кредитів від Російської Федерації із ратифікацією договору про нульовий варіант". "Президент України вимагає, щоб невідкладно такі незаконні дії були припинені і чесно українському народу було сказано, що відбувається з НАК "Нафтогаз України", – наголосив Б.Соколовський. На його думку, "треба вжити всіх заходів, щоб врятувати цього державного монополіста, який повинен бюджету давати дохід, а не з бюджету і від людей смоктати".

Соколовський вважає, що доведення до банкрутства НАК "Нафтогаз України"пов'язано з цінами на газ, які зафіксовані в домовленостях, підписаних Ю.Тимошенко 19 січня. За його словами, в 2009 році "виникне велика дірка" в "кілька десятків мільярдів гривень" через розрив між ціною газу, за якою він придбаний, і ціною його продажу.

Буквально одразу Управління у зв'язках із засобами масової інформації Секретаріату Кабінету міністрів спростувало заяву Б.Соколовського.

Разом з тим, газета "Дзеркало тижня" (№4 (732) від 7–13 лютого 2009 р.), посилаючись на власні джерела, повідомила, що російська сторона висунула низку додаткових умов отримання Україною п'ятимільярдного кредиту від Російської Федерації, остаточне узгодження умов якого має відбутися через тиждень у Москві.

За даними видання, в першому раунді переговорів про надання Україні п'ятимільярдного кредиту, котрий відбувся в Москві 6 лютого, від української сторони взяли участь заступник міністра фінансів А. Мярковський, а також ряд представників МЗС і Нацбанку.

За повідомленням "ДТ", в ході зустрічі з міністром РФ О. Кудріним з російського боку було висунуто цілий ряд додаткових умов отримання Україною кредиту. Зокрема, російська сторона чекає від української: ратифікації угоди про так званий "нульовий варіант" (так називається договір про розподіл майна колишнього СРСР, за яким Росія бере на себе всі борги Союзу, але інші колишні республіки відмовляються від своїх претензій на будь-яке майно СРСР); вирішення Україною питань з власністю колишнього СРСР за кордоном; вирішення спірних питань з російською власністю в Україні; визнання Україною як державного боргу боргів українських підприємств перед Зовнішекономбанком СРСР.

Продовження на 3-й стор.

КОРОТКО

НЕВДАЛА СПРОБА

Нинішній прем'єр ще покерує економікою?

Як відомо, минулого тижня Верховна Рада не підтримала резолюцію про недовіру уряду Юлії Тимошенко в рамках розгляду питання про соціально-економічну ситуацію в країні та дій влади в боротьбі з кризою.

За це рішення проголосували 203 депутати з 226 необхідних.

За резолюцію, ініціатором якої був лідер Партії регіонів Віктор Янукович, голосували депутати від Партії регіонів – 172, БЮТ – 1, НУНС – 10, Компартії – 20.

За відставку Тимошенко зокрема голосували з НУНС: Петро Ющенко, Оксана Білозір, Ігор Кріль, Василь Петьовка, Михайло Полянчич, Леся Оробець, Віктор Топoлов і Микола Кульчинський.

Водночас у Партії регіонів за відставку не голосували Василь Грицак, Святослав Піскун та Тарас Чорновіл.

Це вже друга спроба висловити недовіру уряду. Раніше Партія регіонів вже ставила питання недовіри уряду, однак тоді за це рішення проголосували лише 174 депутати.

 ЧЕСТЬ І ЧИН

...І БЕЗМЕЖНА ЛЮБОВ ДО УКРАЇНИ

Слава СТЕЦЬКО – у спогадах сучасників

Мій сьогоднішній співрозмовник – людина добре знана в Києві та за його межами. Однак мало кому відомо, що заслужений архітектор України, незмінний з 1992 року голова комітету охорони та реставрації пам'яток історії, культури та історичного середовища міста Києва, а з 2005 року начальник Головного управління культурної спадщини КМДА Руслан Кухаренко – це людина, якій випало гарно знати світлої пам'яти Славу Стецько. Про найпам'ятніші, маловідомі факти з життя першої очільниці КУН – в ексклюзивному інтерв'ю.

– Руслане Івановичу, за яких обставин Вам випало познайомитися з пані Славою Стецько та чи можете коротко окреслити її роль у політичному й суспільному житті України у перше десятиліття незалежності?

– Пані Слава Стецько належить до видатних особистостей XX століття. Ми досі не можемо осягнути всієї величі її постаті. Її слід оцінювати з відстані часу, коли емоції не заважають сприйняттю особистості та того, що зробила ця людина. Роль Слави Стецько вельми непересічна в історії формування незалежної Української держави і в утворенні образу незалежної України за кордоном ще за часів Союзу. Славу Стецько знали прем'єр-міністри, високопосадовці різних країн світу. Вона очолювала Антибільшовицький блок народів, і я був одним із делегатів конгресу цього блоку у Берліні 1993 року. Був присутній Далай-лама, який відкривав форум, і мені, завдяки пані Славі, також випала нагода з ним познайомитися. Йшлося про свободу і демократію в усьому світі, а пані Слава уособлювала великий рух боротьби проти тоталітаризму в усьому світі.

Познайомився я зі Славою Стецько, коли вона переїхала до Києва. Їй ніде було жити, і моя мама Олександра Миколаївна Кухаренко запросила до своєї квартири. Усі перші роки становлення партії Конгрес Українських Націоналістів у місті Києві відбувалося практично на моїх очах і в помешканні моєї мами. Там бували відомі люди – професори Омелян Коваль, Омелян Кушпета, дуже багато вояків УПА, і пісні повстанські співалися. Омелян Коваль моїй малій донечці Ясі розповідав казки. Пані Слава ж у побуті була дуже приємною людиною з величезним почуттям гумору. Я мав нагоду на її запрошення відвідати Український католицький університет у Мюнхені й Лондоні, де читав лекції про охорону культурної спадщини. Там мені випало познайомитися із матеріалами, пов'язаними із життям та діяльністю Ярослава Стецька та Степана Бандери. Жив у помешканні родини Стецьків. Я був вражений простотою й вишуканістю у спілкуванні, інтелігентністю, що притаманна дуже освіченим людям, які позбавлені пихи, з повагою та любов'ю ставляться до інших. Ходили ми на могилу Степана Бандери у Мюнхені.

Закінчення на 8-й стор.

ВІТАЄМО!

ЖИТИ ДЛЯ УКРАЇНИ

Дарія Гусяк відсвяткувала 85-річний ювілей

Українську державу ми маємо завдяки їм – когорті нескорених. Усім тим юнакам і дівчатам, які поклали на олтар батьківщини свої молоді життя, понівечені долі. Всім тим, хто відчайдушно боровся в лавах ОУН і УПА за волю України.

Дарія Гусяк – із легендарного покоління нескорених. Для багатьох українців вона стала взірцем самопожертви, вірності, незламности духу. На скрижалях пам'яті українського народу її ім'я буде записано поряд із іменами Великих синів і доньок України. Зв'язкова Головного Командира УПА Романа Шухевича, засновниця партії Конгрес Українських Націоналістів і громадської організації Всеукраїнська Ліга українських жінок Дарія Гусяк відсвяткувала свій 85-річний ювілей.

Пані Дарка, незважаючи на поважний вік, вражає всіх своєю працездатністю, енергійністю і готовністю кожну мить свого життя присвятити Україні. Роки тяжких випробувань, тюрми і табори не зламали цієї гордої українки, не спустошили її душі. Вона завжди готова прийти на допомогу, а двері її домівки повсякчас відкриті для побратимів.

Конгрес Українських Націоналістів щиро вітає подругу Дарію Гусяк із 85-річчям! Бажаємо славній ювілярці міцного здоров'я, сил і наснаги й надалі активно працювати на розбудову Української держави! Зичимо ще довгих-довгих літ життя, аби всю свою мудрість і досвід боротьби Ви встигли передати молодому поколінню українських патріотів! Добра Вам, шани від людей, оптимізму й усіляких гараздів!

З повагою і вдячністю за Ваше подвижництво

Олексій ІВЧЕНКО,
голова Конгресу Українських Націоналістів

ПАМ'ЯТЬ

СОРОК ДНІВ БЕЗ ОКСАНИ БАНДЕРИ

Україна втратила нескорену Українку, патріотку, християнку, сестру Провідника Української Нації – Степана Бандери.

Ось уже сорок днів минуло з часу, коли тіло Оксани Бандери було віддано землі на цвинтарі в селі Старому Угринові на Івано-Франківщині.

Згадаймо в своїх молитвах, щоб Господь взяв її душу в Царство Небесне.

Анна РУДНИК,
член Наглядової Ради Всеукраїнського Братства воїнів ОУН-УПА ім.Р.Шухевича

P. S. Оксана мене називала своїм "ангелом-хоронителем".

Оксана БАНДЕРА і Марія ВУЛЬЧИН, політв'язень сталінських катівень, котра перевезла Оксану в Україну після 48 років поневірянь. Стрий, 2007 р.

ЙОРДАНСЬКА ВЕЧЕРЯ У "ГОВЕРЛІ"

Вечеря свята.
До вечері водиця.
Колядка. Молитва.
Як дома усе.
І свічка стоїть на столі,
і пшениця.
Вареники з кухні Мирося,
Оксана несе.
На столику кожнім
І рибка, й салатик,
І борщик з грибочків,
Кутя, голубці.
Хтось рідних згадав,
Хтось сибірські пустелі,
Хтось нишком подумав:
"так гарно, як в сні".
І пахло узваром і маком,
й горіхом.
За столиком кожним
бажали добра.
Спасибі, "Говерла",
за свято велике.
Але незабаром
додому пора.

Марія МАЦАЛАК,
Всеукраїнське Братство ОУН-УПА,
м. Біла Церква

КУН У ДІЇ

ДУХ ЛИЦАРСТВА

До 100-річчя від дня народження Степана Бандери

Так був названий фестиваль героїчної пісні, який відбувся в муздрамтеатрі Чернівців.

Чернівецьке товариство українських студентів-католиків "Обнова" в гарних вишитих українських сорочках зустріли всіх бажаючих прийти на це свято.

На сцені висів великий портрет Степана Бандери. По обидва боки – жовто-блакитний та чорно-червоний прапори.

Чернівецька публіка щиро вітала ведучого цього заходу, нашого земляка, заслуженого журналіста України Василя Ілащука.

Фестиваль розпочав гурт "Хорея козацька", після якого виступила Марія Бурмака. Її пісні патріотичного спрямування були особливо підтримані присутніми. Заслужений працівник освіти України Тамара Мінченко привітала Марію Бурмаку з нагородою, яку отримала артистка в День Соборности України з рук Президента Віктора Ющенка – присвоєння звання народної артистки.

Довго не відпускали зі сцени Тараса Чубая – соліста групи "Плач Єремії". Разом з присутніми в залі співали пісні "Червоної рути". Особливо сподобалось всім співати повстанські пісні під акомпанемент Тараса Чубая.

Бурхливими оплесками вітали гостя фестивалю внука Степана Бандери – Степана Бандеру. Його виступ про свою родину, про відданість справі, за яку боровся його дід, зал слухав, затамувавши подих.

М. КИСИЛЬОВА,
м. Чернівці

АКЦІЇ ПАТРІОТІВ

Чернігівські націоналісти разом з представниками національ-демократичних партій взяли активну участь у заходах з ушанування Героїв Крут. Зокрема, 29 січня вони побували в Крутах, де за участі Президента України Віктора Ющенка відбувся багатотисячний мітинг.

Єпископ УПЦ КП Чернігівський та Ніжинський Іларіон разом з духовенством провели молебень за закатованими комунобільшовиками юними героями.

Присутні ознайомилися з новою експозицією меморіального комплексу: у вагонах тих часів розмістили документи та експонати, що належали до героїки військових змагань.

Наступного дня у центрі Чернігова, біля пам'ятника Антонову-Овсієнку, члени місцевого осередку КУН провели мітинг протесту, засудивши безкарну діяльність антиукраїнських прокомуністичних партій України, які своїми діями дестабілізують політичну та економічну ситуацію в державі.

Учасники мітингу також висловили своє обурення фактами політичного загравання Прем'єр-міністра України Юлії Тимошенко з комунобільшовиками заради політичних дивідендів.

Учасники зібрання прийняли резолюцію, в якій вимагають від влади заборонити на теренах України усі партії, які сповідують комуністичну ідеологію, проведення люстрації в органах влади, заборони символіки та всіх атрибутів тоталітарно-окупаційного режиму.

31 січня чернігівські націоналісти вшанували пам'ять одного з Героїв Крут Миколи Лебедя, який загинув у 1918 році від більшовицьких куль у Крутах і похований на Руському цвинтарі в Чернігові. Молебень за упокій душі убієнного воїна та усіх загиблих відправив о. Роман (Кіник).

У своєму виступі голова Чернігівської ОО КУН Валерій Рябченко зазначив, що нинішня ситуація в Україні дуже нагадує події 1918 року. Як і тоді, можновладці замість виконання своїх обов'язків борються за владні крісла, замість розбудови Збройних Сил – фактично знищують армію. Уряд Тимошенко "докерувався" до відвертої диверсії – відключення електропостачання військових частин, які стоять на бойовому чергуванні.

У цей важкий час націоналісти та усі патріоти України повинні гуртуватися та рішуче відстоювати інтереси нації та народу.

Прес-служба ЧОО КУН

КОНФЕРЕНЦІЯ КРИМСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Відбулася звітна конференція Кримської організації КУН, приурочена до 100-річчя від дня народження С. Бандери.

Голова КУН В. Овчарук охарактеризував ситуацію в Україні, дії Прем'єр-міністра, яка довела країну до економічного та фінансового колапсу, але в своїх неблаговидних справах звинувачує інших, і особливо Президента України.

За словами політолога М. Білого, думки, виступи та статті С. Бандери залишаються актуальними і тепер, тому що Україна знову на роздоріжжі.

КУН у своїх діях підтримує діючого Президента України В. Ющенка і всіляко намагається роз'яснити суспільству – через часопис "Нація і Держава" та інші інформаційні засоби – мету антидержавних дій "п'ятиколонників".

На конференції також була прийнята заява КО КУН, в якій, зокрема, говориться, що після невдалої спроби фізичного знищення першого справді українського Президента В. Ющенка антиукраїнськими силами розгорнута безпрецедентна скоординована кампанія на політичне знищення глави держави – через наклепи, шантаж і таке інше.

Антиукраїнські сили чинять шалений спротив українському морально-духовному відродженню, продовжують насаджувати в Україні чужу мову і ментальність, руйнувати консолідованість народу та його орієнтованість на повернення в своє природне європейське лоно.

Кримська організація КУН звернулася до всіх етнічних українців і громадян України іншого етнічного походження із закликом усвідомити, що шлях протистояння в суспільстві таїть в собі можливі трагічні наслідки.

Також від імені конференції КО КУН було внесено пропозицію протягом 2009 року провести бандерівські читання в усій Україні.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Геник Володимир	(048) 765-08-17
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Кабінет міністрів України на своєму засіданні 21 січня 2009 року поновив О.Гінзбург на посаді голови Державного комітету архівів України.

Причина поновлення нібито цілком законна – на підставі рішення Окружного адміністративного суду міста Києва, за скаргою самої О.Гінзбург.

Також своїм розпорядженням Кабмін звільнив з цієї посади Олександра Удода.

Характерно, що ця подія чомусь опинилася поза зоною уваги як експертів, так і політиків. Хіба що з'явилися повідомлення у деяких ЗМІ, а ще – буквально кілька коментарів.

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

ТАЄМНИЦЯ АРХІВНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ

Чому комуністи підтримують улюбленицю бомжів, домогосподарок і маргінальних невдах?

Микола ОМЕЛЬЧЕНКО

А даремно. Факт поновлення урядом комуністки Гінзбург на посаді голови Державного комітету архівів України дуже чітко лягає в загальну канву розвитку політичних подій в Україні і вкотре підтверджує наявність спільних інтересів у, здавалося б, далеких одна від одної політичних сил.

Йдеться, звісно ж, про таємну координацію сил і про співпрацю між Компартією і Юлією Тимошенко. Ця співпраця ще донедавна була для багатьох закритою темою, однак, як відомо, немає нічого таємного, що з часом не стало б явним. Таким же "секретом Полішинеля" тепер уже є подібні контакти між Юлією Володимирівною і Віктором Медведчуком та Нестором Шуфричем. А також – між Тимошенко і Кремлем.

Цікавий "букет" – чи не правда – зібрала довкола себе наша "дама з косою"?

Втім, кілька слів з недалекого минулого.

Вперше в крісло голови Державного комітету архівів України Ольга Гінзбург всілася восени 2006 року – ще за урядування В.Януковича, з подачі знаного "історика" Д.Табачника, змінивши на посаді доктора історичних наук, справді авторитетного фахівця Геннадія Боряка. Вже тоді це виглядало як абсурд – з таким же успіхом можна було, приміром, призначити "співаючого ректора" Поплавського директором шахти чи Сердючку – міністром фінансів. Адже член компартії Гінзбург до архівів не мала жодного відношення. Випускниця Сумського філіалу Харківського політехнічного інституту (спеціальність – "технологія машинобудування") до свого призначення головним архівістом країни зеленого поняття не мала не лише про свою нову роботу, а й взагалі була надзвичайно далекою від історичної проблематики, оскільки майже чверть століття трудилася на "Конотопському арматурному заводі". В тому числі – секретарем парткому і заступником директора підприємства. Звідти арматурниця Гінзбург "пішла в народні депутати" – за квотою Компартії, яка зрештою й висунула її кандидатуру для того, щоб "порулити" архівами. (Як нардеп, ця конотопська висуванка нічим особливо себе не проявила – запам'яталась хіба що своїм співавторством законопроекту про вільне функціонування російської мови).

Таким чином, вже сам факт того, що документи про злочини комуністичного режиму потрапили до рук комуністки-арматурниці, такого собі Шарікова в спідниці, виглядав як повний абсурд.

"Краще я, ніж хтось інший, оскільки інші були б гіршими", – самовпевнено заявила Гінзбург, приступаючи до своїх обов'язків.

Як виявилося, з деякими своїми "обов'язками" Гінзбург справді впоралася непогано. Зокрема, вона ініціювала засекречення архівних документів, які стосуються злочинів комуністичного режиму проти українців, а також повернення грифу "Таємно" для документів про право власності на землю та інше майно, насильно відібране більшовицьким режимом. Крім того, ставлениця комуністів виступила категорично проти оприлюднення списків причетних до репресій радянських діячів, оскільки, мовляв, "це може зашкодити їхнім нащадкам". Ще Гінзбург виступила проти передачі будь-яких архівних документів до київського Музею радянської окупації – на її думку, подібний музей є "непотрібним для України". Звісно, вона всіляко блокувала дослідження діяльності ОУН–УПА, а також публічно заперечувала факт геноциду українського народу 1932–1933 років.

Між іншим, після відставки уряду Януковича одіозна Гінзбург ще майже півроку залишалася на своїй посаді – незважаючи на вимоги Президента, численні протести з боку окремих політичних партій і представників історичної науки. Зрештою, під тиском, у квітні минулого року Тимошенко змушена була звільнити ставленицю комуністів з посади, призначивши на її місце професора, доктора історичних наук О.Удода, який до того завідував відділом Інституту історії Національної Академії наук України.

Але, як виявилося, ненадовго. Підготовка до прийдешніх політичних баталій вимагає від Юлії Володимирівни подбати про інтереси союзників. При цьому вже не йдеться про якусь ідеологічну несумісність чи заявлені під час виборів принципи. (Щоправда, про ідеологію тут зайве згадувати – це поняття для Тимошенко є фактично безрозмірним, як відомий гумовий виріб. Та й, зрештою, за своїм еклектичним і фальшивим популізмом нинішній прем'єр – зразок політика лівацько-троцькістського штибу, котрий, проте, як хамелеон, може змінювати забарвлення – залежно від аудиторії і політичної потреби). Йдеться про цілком конкретні голоси – як під час голосувань у парламенті, так і з огляду на президентські вибори. На них, поза всяким сумнівом, під прапорами нинішнього прем'єра і під патронатом Кремля збереться "вся антиукраїнська рать", і вже зараз Юлія Володимирівна намагається годити своїм союзникам.

Тобто, в історії з перепризначенням Гінзбург маємо справу з банальним хабарем комуністам.

До речі, про спільність деяких інтересів між "вірними ленінцями" і Тимошенко свідчать і деякі інші факти.

Так, фракція комуністів слухняно проголосувала бюджетний законопроект на 2008 рік – дарма, що компанію їм склали їхні, здавалося б, опоненти – "помаранчеві". Пам'ятаємо також, як свого часу Симоненко з товаришами підтримав Юлію Володимирівну і під час голосування за проведення позачергових виборів мера столиці. У червні минулого року комуністи, знову разом з бютівцями і частиною вже тоді орієнтованих на Тимошенко нунсівців, дружно віддали свої голоси за законопроект про внесення змін до статусу народного депутата щодо обмеження пільг та встановлення імперативного мандата. Дещо пізніше лідер комуністів підтримав заяву Прем'єр-міністра про збереження пільгового оподаткування сільгоспвиробників. Тоді ж фракція комуністів відмовилася голосувати за відставку уряду Тимошенко, а наприкінці року саме голоси комуністів виявилися вирішальними при голосуванні за спікера В.Литвина.

Повернення Гінзбург на посаду голови Державного комітету архівів України – ще одне красномовне підтвердження спільности інтересів (як політичних, так і бізнесових) між Тимошенко і комуністами.

Якщо до цього додати факти публічних звинувачень, які постійно звучать з боку КПУ на адресу головного противника нинішнього прем'єра – Президента Віктора Ющенка, а також на адресу тих владних структур, які стоять на державних позиціях (як СБУ), то картина вимальовується чітка і прозора – прямі спадкоємці кривавого режиму Леніна–Сталіна виступають вірними, надійними союзниками, такими собі "пристяжними ремнями" "білої і пухнастої" улюблениці бомжів, домогосподарок і маргінальних невдах.

ЗАШМОРГ НА ШИЮ УКРАЇНИ

готує Ю.Тимошенко, позичаючи гроші у Кремля

Водночас, на брифінгу в Мюнхені прем'єр-міністр України Ю.Тимошенко повідомила, що Росія дала згоду кредитувати Україну для покриття дефіциту державного бюджету.

Ю.Тимошенко також повідомила, що надіслала листи з проханням надати Україні фінансову допомогу для покриття дефіциту бюджету в США, Євросоюз, Китай, Японію, а також Росію.

Те, що Україна просила в Росії кредит у 5 млрд. дол., повідомили у прес-службі Міністерства фінансів Росії. Щоправда, при цьому повідомлено, що офіційне звернення з Києва поки що не надходило.

У свою чергу, Президент України В. Ющенко назвав неприпустимими кулуарні домовленості уряду України щодо відкриття в Росії кредитної лінії.

На думку Президента, цей "кулуарний візит делегації уряду України в Росію" відбувався з порушенням вітчизняних правових норм, які регламентують ведення міжнародних переговорів. Президент не затверджував директив на ці переговори і не отримував від уряду відповідних документів. "Глава держави вважає неприпустимою ситуацію, коли стратегічні для життя країни питання вирішують кулуарно, з порушенням встановлених правових норм та з виразними ознаками корупції", – сказала прес-секретар глави держави І. Ванникова.

При цьому вона нагадала, що "нульовий варіант" передбачає, що Росія бере на себе всі борги Радянського Союзу, водночас Україна відмовляється від своїх претензій на будь-яку власність СРСР, в тому числі й за кордоном.

На думку заступника глави Секретаріату Президента України А. Кислинського: "За прем'єра Ю.Тимошенко Україна може повторити сценарій Білорусі, яка під борговим тиском Росії втратила контроль над власною газотранспортною системою та низкою стратегічних підприємств". Він нагадав, що спочатку Росія різко підвищила ціни на газ для Білорусі, а коли в країні почалися проблеми з бюджетом та економікою, Москва "люб'язно" запропонувала обміняти дешевий газ на білоруську трубу. Далі боргова петля затягувалася: "газова" залежність змінилася "кредитною".

(У серпні 2007 року ЗМІ повідомляли, як Президент Білорусі О. Лукашенко заявив: "Росія хоче приватизувати не тільки окремі підприємства, навіть безплатно їх прихопити. Вони хотіли б приватизувати усю країну!").

За словами А.Кислинського, "Росія ще до початку перерахування кредитних коштів вимагатиме жорстких гарантій – від застави майна до пільгового продажу держпідприємств. Таким чином, Росія по суті поверне собі цей кредит ще до того, як надасть його Україні".

А.Кислинський підкреслив, що навіть ті окремі моменти таємних переговорів, які стали відомі громадськості завдяки вільній пресі, повинні насторожити суспільство.

"Зокрема, в обмін на кредити Росія вимагає ратифікації угоди про "нульовий варіант", визнання Україною частини боргів СРСР, вирішення спірних, на думку російської сторони, питань з власністю на території України, у т.ч. продовження перебування Чорноморського флоту РФ, – уточнив заступник глави Секретаріату. – Не виключено, що далі у списку: передача Росії контролю над українською трубою, пільгова приватизація стратегічних українських підприємств. Вже зараз російська сторона виявила зацікавленість до "Укртелекому", "Енергоатому", "Одеського припортового заводу" та "Промінвестбанку".

За повідомленням УНІАН

Закінчення. Початок на 1-й стор.

СУСПІЛЬСТВО

ЗЛОЧИН І КАРА

Про примирення і прощення

Микола БІЛИЙ

Поясніть, будь ласка, хто може. Говорять про примирення ветеранів Червоної (Радянської) Армії і ветеранів національно-визвольної боротьби українських патріотичних сил ОУН-УПА (так само як і патріотичних українських сил часів УНР, ЗУНР, Карпатської України). Говорять політики! Ставлять у приклад іспанців, які воювали по різні боки "барикад", а потім примирилися в ім'я єдиної Іспанії. Приклад, до речі, недоречний (!), бо зовсім не схожі ситуації. Іноді вживається фраза про взаємне прощення. Тут більше зрозуміло, але думка про прощення недокінчена...

Отож, уточнюю, якого пояснення чекаю.

Через роки і століття жертовної боротьби українських національно-свідомих сил з окупантами України знову постала-відродилася в 1991 році Українська національна держава в кордонах української території, що перебувала в лабетах московського окупаційного режиму під насадженою московською ордою маріонетковою владою і підступною назвою УРСР. На цій території Москва системно, послідовно і наполегливо, не зупиняючись і перед найстрашнішими злочинами, проводила політику депопуляції, винародовлення українства: вирвала з українців рідну мову, рідну душу, національну історію, національну пам'ять, мораль і гідність – виводила породу худоби, яка мала зрадити все своє і врости в "язик", душу і ментальність угрофінотатаромонгольської експансивної імперії. Сучасна Україна і світ мають перед очима зразки такої селекційної праці (бо така худоба, не маючи сорому, людської моралі, преться на всі канали телебачення і всіма доступними прийомами нищить Україну далі).

Чи Червона (Радянська) імперська армія боролася коли-небудь чи хоча б сприяла визволенню українства з московської неволі?! Ніде і ніколи! А саме те визволення вирішувало – зберегтися великій українській нації з великою і славною багатотисячолітньою історією (!), чи зникнути, розчинитися в імперській москвоязичній угрофінотатаромонгольській масі.

Чи потрібне примирення насправді? Ні! Потрібне не примирення, а усвідомлення – хто на чиєму боці воював: чи українці воювали за те, щоб визволити український народ з іноземної неволі, оздоровити знекровлену і зрабовану українську націю і відродити Українську вільну державу, національну українську пам'ять і гідність; чи вони воювали за скріплення московського поневолення України і покінчення ним винищення і асиміляції українства? Усвідомлення правдивої відповіді знімає, скасовує питання про примирення і ставить на порядок денний питання про прощення.

Хто кому за що має простити в самостійній, визволеній від окупаційного московського режиму Українській державі?!

Певно ті, хто боровся за таку державу, мають простити тим, хто за неї не боровся, а серед них і тим, що вимушено виступали на боці поневолювача України. Протилежна думка може прийти в голову лише божевільному.

Чи треба простити всім автоматично? Ні! Таке прощення-амністія знову занапастить здобуту ціною великих жертв Українську державу.

Має відбутися суд над живими і неживими злочинцями. Злочинці, котрі вчинили в Україні злочини проти людства і людяності, мають отримати вирок (неживі злочинці – посмертно) і відбути покарання. Прислужники окупантів, що змушені були бути такими під тиском непереборних обставин (загроза власному життю і життю цілої родини у випадку непокори московському окупаційному режиму), мають отримати моральний осуд за слабкість духу і ухиляння від боротьби з загарбником. Пересічні громадяни, які уникали "бути в політиці" і ховалися від боротьби за визволення в лавах безпартійної тяглової сили, мають отримати також моральний осуд, як і прислужники за обставинами. Але прислужники заслуговують на прощення при умові зречення минулого, покаяння за слабодухість і спокути гріха чесною працею в розбудові вільної Української держави.

Ідейні апологети московської імперії, тобто – представники "п'ятої колони" імперської Москви в Україні, які не попадають до категорії злочинців, мають бути законодавчо виведені за політичне поле, і Українська держава має порушити на міжнародному рівні питання про репатріацію таких елементів з України на "Родіну".

На мою думку, оспівування героїки національно-визвольної боротьби та суд, вироки, осуди щодо злочинців і прислужників абсолютно необхідні для оздоровлення суспільної моралі в Україні, для нормально-здорового виховання підростаючих поколінь громадян України (саме для цього необхідні найбільше, інакше відродження України неможливе!). Мораллю таких прославлянь героїв та судових і осудних дій має бути проникнута вся духовна аура суспільства, на це мають покладати сили науковці, літератори, публіцисти, діячі різних видів мистецтв, а найбільше – педагогічно-виховна структура держави.

Поясніть, хто може, з яких філософських, моральних, політичних та ін. джерел виникає друга логіка дій українських владних чинників?! Але прошу не встрявати в пояснення тих схудоблених у московській неволі особин, що почнуть вимірювати українців кількістю об'їдків у шлунку; адже мова про самобутнє державне і духовне буття української нації, звичайно ж задоволеної в матеріальних потребах з власної праці на своїй благодатній українській землі та з доброзичливих торгівельних стосунків з дружніми до України народами.

РОСІЯНИ – НАЦІЯ БЕЗ ПАМ'ЯТИ?

Про уроки історії від програми "Вєсті"

Під час відзначення роковин Голодомору в російських ЗМІ особливо активно таврували ганьбою тих, "хто не вивчив уроки історії", натякаючи, звісно, на дурних і невдячних "хохлов", котрі піднімають цю тему, аби напаскудити Росії. Але ніхто не припускає, що, може, українців відрізняє від хворих на свій імперіалізм сусідів почуття пам'яті... Якого б, до речі, не завадило і росіянам, предки яких також зазнали страждань і репресій. Але зараз про темні сторінки історії в Росії не згадують, якось забулося й простилося...

Ілля СІВЕР

Давайте підійдемо до першої-ліпшої людини в Росії і спитаємо: "Скажи, чоловіче добрий, хто був твій прадід?" Якщо ім'я скажуть – це буде добре. Але навряд чи хтось детально розкаже про того прадіда, його родину, батьків, про те, як їм жилося і чого їм довелося побачити... А пережив той прадід, певно, багато, тільки, на жаль, не встиг нічого нікому розповісти, або, якщо живому пощастило лишитися, казати про свої муки дітям не став – страшно було і за себе, і за дітей, і за онуків. То чому ж ті люди, які не знають, ким були їхні прадіди, сьогодні вчать Україну історії, про котру вони складають уявлення за програмою "Вєсті". Тому сьогодні на Дону й на Кубані потомки козаків, які забули справжню історію, в патріотичному пориві славлять і захищають тих, котрі знищували, катували, морили голодом і мордували наших дідів.

Аргумент російських політиків – "у нас вбивали не лише українців, а й усіх інших теж" – цинічний і безсоромний. Що скажеш, коли влада тоді гнітила і свій народ теж, а тепер чомусь з такою завзятістю кремлівські зверхники намагаються чимось виправдати злочини своїх попередників... Шкода всіх, хто помер в ті страшні часи, і, безумовно, росіян теж, але це не означає, що злочину проти України не було. Він був, і українців загинуло дуже багато. Так багато, що дипломатично мовчати про ці жертви сьогодні ніхто не буде.

Один із моїх далеких уже родичів-дідів, козак Іван Загінайко, потомок переселених у XIX столітті на Кубань українців, так згадував страшний 33-рік на Кубані: "по хатах почали ходити уповноваженні політвідділу, озброєні наганами... Забирали все – речі, харчі до крихти. В хаті замість підлоги була гола земля, так її всю розколупали – шукали золота. Два рази на місяць збирали сходку – і якщо ти ще живий, влаштовували допит – де ховаєш харчі, коли живий?"

Кубань, тоді багата на українське населення, розділила зі своєю Матір'ю-Україною гірку чашу страждань Голодомору. Саме того штучного голоду, метою якого було знищення цілого народу, вільного козацького народу... Той народ ніколи не знав, що таке рабство, і сплатив за це дуже високу ціну.

"Сучасний парламентаризм витворює свого роду "спеціалістів" від політики, цілком відірваних від народного ґрунту. Партійні комітети стають "торгівельними бюрами", де можна купити-продати суспільний інтерес за вподобою. Це давно вже привело до скупчення в проводі партій різних неморальних суспільних покидьків, а самій політичній діяльності надало в народній опінії характеру несумлінного і своєкорисного гешефтмахерства. Внаслідок – найкращі, здібні, творчі елементи суспільства з відразою відвертаються від політики" (М.Сціборський – теоретик українського націоналізму, 1935р.).

ОЧИСТИТИСЯ ВІД СКВЕРНИ

Д. СВІТЛИЙ,
кандидат технічних наук,
старший науковий співробітник

Українці, не знаючи теоретичного доробку своїх національних провідників, кинулися в 1991 році в космополітичну демократію, а затим, перейшовши на пропорційну систему виборів за закритими партійними списками кандидатів у владу, створили владу аморальних суспільних покидьків-гешефтмахерів над непідготовленим до такої провокації населенням України. Владні неморальні покидьки до нитки пограбували національні багатства країни. Влада – грабіжник народу!

Услід за владою корумпувалися системи виховання, освіти, медицини, права і навіть науки.

Нові покоління зростають на нічим не обмеженій рекламі насильства і розпусти; альма-матер поживи для розуму талановитих і здібних тіснять кубла торговців дипломами; з родини вмираючої (бо нічим лікувати!) дитини заприсяжені клятвою Гіппократа лікарі "висмоктують" останні копійки перед похоронами; адвокати і юристи перетворилися в абсолютно аморальних людей – помічників злочинців; непричетні до науки ділки здобувають (купують) вчені ступені докторів наук... Не стає людини... на заміну їй йде "рейдер", кілер, злодій, хабарник...

Дегенеративний стан суспільства в Україні породжений в основному зусиллями антиукраїнських сил. Такий стан є деструктивним і невластивим духовному світові власне української нації. Для очищення Української національної держави від дегенеративних явищ українська нація має зродити очищувальний духовно-силовий буревій для знищення дегенеративних елементів у соціальному організмі країни. Для цього необхідна жорстка консолідація етнічно-української нації для заволодіння важелями господаря держави і країни.

Минулого року довелося побувати в місцях, які, за висловлюваннями ЗМІ, є потенційно українсько-депресивними. Власне, депресивними вони є за своєю суттю, бо віддалені від столичних земель, бо майже вичерпані запаси колись багатих надр, бо полишені на поталу місцевій "еліті", бо відірвані були від рідної землі і вивезені до неозорих просторів Середньої Азії корінні мешканці, бо землі ці планово, регулярно і цілеспрямовано заселялися особами без віри, правди, культури і відчуття приналежности хоч до якогось етносу. А от українсько-депресивними вони залишаються з волі, чи то пак, безвілля держави, Української держави. Держава, яка нібито є унітарною, неподільною, кордононепорушною та єдиномовною.

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

НАША РАША

або Гіркі реалії українсько-депресивного регіону

Ярослав ФЕДЮК

Мова йтиме про дві українсько-депресивні території. Свідомо уникаю слова РЕГІОНИ, бо в моєму власному сприйнятті це слово спотворене, викривлене і наджуване в усьому українському просторі й ефірі, а надто в політичному аспекті. Цими двома територіями є Донбас і Крим. На території Донбасу сприймав бачене в Донецьку та Маріуполі, а в Криму, власне Симферополь і південне узбережжя від Ялти до Форосу. Дивився на те, що бачать місцеві мешканці і приїжджі, зацікавленим поглядом, а не поглядом байдужого спостерігача, яким зазвичай і буває місцевий люд. До поля мого зору потрапляли різні аспекти тамтешнього життя, які обходять стороною погляди або менш уважних людей, або заклопотаних у щоденній круговерті, або ж просто байдужих до всього навколишнього.

У Донецьку я зауважив, що вивісок на крамницях і установах українською практично не існує. Вряди-годи траплялись якісь державні управи, де по обидва боки дверей висіли сірувато-сині таблички з назвами, з одного боку російською, з іншого українською, та ще, єдиний, принаймні для мене, напис українською на пам'ятнику архистратигу Михаїлу, біля Свято-Преображенського кафедрального собору, подарованого місту Донецьку киянами. Але решта великих вивісок, більшості бігбордів, рекламних щитів була вже чужою мовою. Стадіон "ОЛИМПИЙСКИЙ", торговий центр "БЕЛЫЙ ЛЕБЕДЬ", "ДВОРЕЦ МОЛОДЕЖИ", всі вуличні покажчики і всі без винятку табло на автобусах, трамваях, маршрутних таксі написані мовою сусідньої держави. Раша панує скрізь, навіть на пересувних бочках написано "КВАС КАРЕЛЬСКИЙ". Найцікавіше те, що самі мешканці цього не помічають і, якби ці ж самі вивіски одного дня стали українськими, всі сприйняли б це як належне. Та існують підгавкувачі у вигляді депутатів різних рівнів та рашофільських партій і партійок, які б здійняли неймовірний гвалт, долучивши всі можливі російські впливи і важелі на Україну. Тому і сприймається Україна в Донбасі, як бідна наймичка. Бо театр у Маріуполі російський драматичний, бо пам'ятник – Йосі Кобзону, а не Василю Стусу, бо шахти "угольные", а не вугільні, бо київські чиновники, приїжджаючи до РЕГИОНА, починають калякати по-рашівськи, не дай Боже, щоб їх звинуватили в нетолерантності. До речі, спортивного клубу "Шахтар", хоч як крути, хоч як подавай у різних транслітераціях і транскрипціях, в українській прем'єр-лізі не існує, як не існує його взагалі в Україні. Маємо футбольний клуб "Шахтёр", що в українській транслітерації має вигляд "Шахтьор", а латиницею "Shahtior". "Шахтёр" звучить саме так, як і будь-який дворовий клуб города Шахтінська, чи города Свердловська, Уткінська, Кларо-цеткінська Ростовської чи Магаданської области РФ. Бо "Шахтарем", "Олімпійським", "Білим лебедем", "Палацом молоді та юнацтва" можна називатись лише в Україні і ніде більше.

Тепер про місцеве телебачення. Тутешні держиморди, коли попадають в об'єктив камери, то чомусь полюбляють інколи у виступах вставляти українське слово для підсилення звучання негативу і викривальних планів "ворожого Киева". З притиском і якимось зеківським акцентом говорять про державу в цілому, і якщо вона, та держава, не може утримувати музеї, театри і дитсадки, то "пусть отдаст их нам, месной власти, и мы покажем незалежной, как надо управлять имуществом". Приблизно так говорять усі керівники области і міста. Наостанок додаючи єхидно, що, мовляв, "если бы президент меньше говорил и думал по-украински, было бы больше толку".

Крим. Ще один українсько-депресивний край. Ще два роки тому він мені видавався більш українським і українізованим. Та ситуація змінилася. Цьогоріч мене вразило масове позначення транспортних засобів рашівськими прапорцями і прапорами. Прапорці красувалися не лише в приватних легкових авто, а й на більшости рейсових автобусів Ялти і Симферополя, біля водійського керма яких можна частенько було побачити наліпку з попередженням: "Я говорю по-русски". Неприємно, але факт – не поскупились рашівські чи то приватні, чи то государственные структури, щоб забезпечити мешканців українсько-депресивного РЕГИОНА триколірною матерією, що означає приналежність території до велікодержавної. Хочеться вірити, що не всі ті, хто прикрасився рашівською велікодержавницькою атрибутикою, носить у "широких штанінах" і двоголоворластий рашівський паспорт. Бо уклінні реверанси в бік Москви можуть закінчитися визнанням української півострівної території незалежною державою з боку Раші і ще деяких венесуельських чи абхазьких лідерів. І тоді обтріпаний синьо-жовтий прапор біля ялтинської міської управи вже точно не реанімує українсько-депресивного РЕГИОНА.

Їдучи гірською трасою на Алушту і далі на Ялту, постійно бачив попередження міністерства з надзвичайних ситуацій ось такого плану: "МЧС предупреждает". Міністерство якоїсь держави попереджує мешканців Криму? Ця держава не Україна? З написаного можна зробити висновок, що це не інакше, як МЧС Росії. Оператори мобільного зв'язку "Лайф", "Білайн", "Київстар" ту ж саму рекламу, що в Києві українською, пропонують в Криму вже російською. Будівельний маркет "Нова лінія" запопадливо, ніби вибачаючись, що в слові "лінія" використано українську І, великими літерами сповіщає про себе, що він "строительный гипермаркет". Вся місцева тамтешня реклама про "апартаменты у моря", про "лазурные воды", про "новый жилой комплекс" іншою ніж російською не буває. У ялтинському тролейбусі мені за 60 українських копійок видали "разовый билет для проезда в горэлектротранспорте" і додали трошки нижче "для проезда в троллейбусах городского сообщения". Хоча в Криму, напевно, як ніде більше в Україні, називають грошову одиницю гривнею, бо ж не дуже хочеться місцевим жителям продавати свою автономно- кримську картоплину чи цибулину за їхні, куди менш вартісні, рублі.

Я ніде, ніколи і за жодних обставин не переходжу на російську мову, тому Крим не є винятком, і що найцікавіше, в Криму найпривітнішим і дійсно толерантним є, власне, татарське населення, а от російськомовне може собі інколи (кажу інколи, бо ситуація хоч і поволі, але змінюється), дозволити сказати голосно і по-рашівськи нахабно: "меня карёжит от этого укрАинского языка". В слові "укрАинский" вони, зазвичай, ставлять наголос на літеру "А", бо ж і свій "язик" вони знають не набагато краще. Про татарське населення Криму мене застерігав мій брат, який понад 20 років живе в Росії і вже забув, як зовсім недавно поміняв українського кошеля на московську сумку. "Ось переважить татарське населення в Криму слов'янське, тоді будете ви свої українські лікті кусати, та пізно. І до нас по допомогу не біжіть. Самі їжте свою хохляцьку кашу". Їм там у Москві завжди краще видно, що, де і як діється, і де є найреальніші небезпеки: чи то в Грузії, чи Молдові, чи Україні. До речі, щодо слов'янського населення в Криму. Слов'янське населення, або ще його називають "наши православные братья и сестры", це такий собі збірний, розмитий, аморфний образ на позначення населення країн колишньої імперії, найчастіше вживаний російськими політичними, государственными, релігійними та бізнесовими колами. Зазвичай найкомпактніше це "славянское населеһие", яке слід будь-що захищати і боронити, проживає в Україні та Білорусі, в той самий час в Росії живуть "исключительно россияне".

Ось така вона – Раша на нашій українській землі.

КУН У ДІЇ

КОМПАРТІЮ УКРАЇНИ – НА СМІТНИК ІСТОРІЇ

Чернівецька ОО КУН звернулася до керівництва держави з вимогою заборонити діяльність Комуністичної партії України – уособлення тоталітарної епохи, представники якої продовжують творити безчинства на українській землі, здійснюють антидержавну діяльність і вдаються до українофобських, сепаратистських закликів, що лунають повсюди.

У листі, адресованому Президенту України В. Ющенку, Прем'єр-міністру Ю. Тимошенко, Голові Верховної Ради України В. Литвину, міністру юстиції М. Оніщуку акцентується увага на тому, що комуністи є запроданцями Кремля, через них у нашому суспільстві триває протистояння, повільно розвиваються державотворчі процеси.

Саме через промосковських прихвостнів наша країна ще не стала членом об'єднаної демократичної європейської спільноти, залишається поза блоком НАТО. Вони зазіхають на посаду Президента України та намагаються зіштовхнути Україну до хаосу та безладу.

Саме тому націоналісти Буковини категорично вимагають заборонити діяльність Комуністичної партії як антиконституційного формування, діяльність якого спрямовано на підрив державного устрою нашої держави.

Віктор ЛЮТИК,
голова Чернівецького обласного проводу КУН

НАЩАДКАМ У ПРИКЛАД!

"Продай хату, купи меча", – саме цей біблійний вислівліг в основу мітингу в Харкові, присвяченого 80-й річниці створення ОУН, який організувала ХОО КУН. Мітинг за участи партійних і громадських організацій Харкова відбувся в центрі міста біля пам'ятника Т. Г. Шевченку. На мітингу виступили лауреат Шевченківської премії, письменник С. Сапеляк, голова обласної організації КУН Н.Виноградська, голова НРУ А. Семенченко, голова Спілки політв'язнів і репресованих А. Здоровий, голова громадської організації "Поступ" А. Сергієнко та інші. Всі промовці були одностайними в тому, що ОУН – це організація вищого гатунку, без якої нинішня Україна не відбулася б. Поклав квіти і виступив з щирою промовою архієпископ Харківської і Полтавської УАКЦ І. Ісіченко. На мітингу звучали українські марші та повстанські пісні. Увечері харківське телебачення висвітило цю подію на своїх екранах.

Б. ДЯКІВ, голова ХОО КУН

АКТУАЛЬНІСТЬ ІДЕАЛІВ ОУН

В Івано-Франківську відзначили 80-у річницю створення ОУН

Івано-Франківська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів спільно з Організацією Українських Націоналістів та міською владою провели святкову академію, присвячену 80-й річниці створення ОУН.

З цієї нагоди в Народному домі зібралися молодь, ветерани визвольних змагань та представники місцевої влади, серед яких були присутні: голова обласної Івано-Франківської організації КУН Богдан Борович, міський голова Віктор Анушкевич, голова Всеукраїнського Братства ОУН-УПА імені Романа Шухевича Михайло Зеленчук та голова Карпатського краю воїнів ОУН–УПА Фотій Володимирський.

У своєму виступі Богдан Борович розповів про історію розвитку Організації Українських Націоналістів, про те, як ідеали ОУН сьогодні впроваджуються в життя українського народу. "В нинішній складній як економічній, так і політичній ситуації в країні особливої актуальності набувають ідеологічні засади ОУН", – наголосив Борович.

Під час святкової академії голова обласної Івано-Франківської організації КУН Богдан Борович вручив грамоту міському голові Віктору Анушкевичу за допомогу у будівництві бронзового постаменту Провідника ОУН, що височіється над Меморіальним комплексом його імені.

У свою чергу Анушкевич нагородив нагрудною відзнакою членів обласного осередку Конгресу.

Ігор ЖУГА

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

ПОДВИЖНИКИ ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ

Про те, що на Кубані була Українська Повстанська Армія, я дізнався, працюючи над матеріалами до фільму "Українські державники" (Роман Шухевич).

Збираючи матеріали, зустрівся з козаком цієї армії Пантелеймоном Василевським.

Пан Пантелеймон – безпосередній учасник боротьби кубанців у лавах УПА (псевдо "Вірний"), а пізніше – багаторічний в'язень більшовицьких таборів. Зараз живе в одному з районів Львівщини.

Кубанські козаки – прямі нащадки запорозького козацтва – завжди пам'ятали про Україну як про свою історичну батьківщину. Ще у 1917–1920 рр. кубанське козацтво змагалось за возз'єднання з історичною Батьківщиною, але і московські шовіністи, і "білі", і "червоні", стали на заваді цьому. Навіть після перемоги більшовиків козаки на Кубані не складали зброї проти окупантів. Вони масово йшли у плавні та гірські райони, звідки можна було ефективно громити більшовиків. Сім років боровся з окупантами сотник Василь Рябокінь, козак станиці Гривенської, вояк Визвольної Кубанської Армії. З безкраїх плавнів нападав він на окупантів і громив їх. Лише восени 1925 року чекістам вдалося схопити В. Рябоконя. Того ж року його розстріляли в катеринодарській тюрмі. Козакам на Кубані сприяли зручні природні умови – на правобережжі непролазні плавні, а на лівобережжі – непрохідні ліси, тому багато з них вели партизанську боротьбу малими групами аж до приходу німців.

Останнім часом видано багато літератури про козацькі частини, котрі в часи Другої світової війни боролися проти більшовиків. "Об'єктивні" московські історики ніколи не згадують про українські козацькі частини. Робиться це свідомо, в угоду імперським великодержавним амбіціям. А між тим, начальник штабу одного з донських козачих полків, який 1943 року із групою солдатів і офіцерів перейшов на бік радянської армії, у своєму звіті радянській розвідці пише, що найбільше в козацьких частинах саме вихідців з України, які "зрадницьки настроєні до нашого народу". Зберігся цікавий документ – лист знаменитого кубанського отамана Андрія Шкура, написаний у серпні 1941 року до провідника Організації Українських Націоналістів Андрія Мельника з проханням прийняти козачі частини до українських збройних формувань. У цьому листі він пише: "Я, Андрій Шкуро, генерал-поручник Кубанського козачого війська, оголошую готовність стати під прапори організованого українського націоналізму згідно з вашим поклоном з дня 6 липня 1941 р.". І лише категоричний опір німців, які боялися об'єднання українців, не дозволила це зробити. Під час війни було організовано загони Українського Вільного Козацтва, котрі очолив колишній старшина армії УНР Іван Бірчак (Волошин), а начальником штабу був знаменитий козак-кубанець Іван Цапко. Після загибелі Бірчака в боях проти радянських партизанів на Волині УВК очолив колишній командувач УНР і УГА генерал-полковник Михайло Омелянович-Павленко.

Боротьба проти московських окупантів тривала і на Кубані. Коли 1942 року козак станиці Староджерелівської військовий старшина Маловик почав формувати окремий Пластунський батальйон, до нього зголосилося так багато охочих, що, сформувавши штатні три сотні, керівництво було змушене відмовляти багатьом козакам через похилий вік або фізичні вади.

Коли український народ зорганізовується в Українську Повстанську Армію і починає вести війну проти німецьких, радянських, польських загарбників, до цієї боротьби приучаються і кубанські козаки. З їх числа в УПА було створено кілька відділів. З тих кубанців, яких воїни УПА визволили з таборів військовополонених, на терені Волині було створено окрему сотню на чолі з "Березою". В УПА знали про особливості історичного розвитку Кубанського козацтва, тому під час проведення агітаційної роботи серед кубанців звертали особливу увагу на аспект кровної спорідненості кубанських козаків та українців. Ось так виглядала одна з листівок.

"Кубанці!

Славні правнуки Запорізьких Козаків! Ваших прадідів – хоробрих лицарів України – вигубили московські царі. Запорозьку Січ з наказу московської цариці Катерини зруйновано дощенту. Московські царі боялися козачої України, невиділи захисників українського народу – войовничих запорожців. Як царів Романових не стало, то об'явився цар Ленін і цар Сталін, а замість Потьомкіна вилупилися князі Кагановичі. Большевицькі царі і царята ще сильніше затягли петлю на шиї кубанських козаків. Большевицька наволоч не давала вам автономії в 1918 р., а вірних синів Кубані криваво завоювала. Багату Кубань большевицькі народи столочили брудними чобітьми, ограбили її, рознесли станиці. Червоні кровопивці нагаями заганяли кубанців у кріпацькі колгоспи, тисячами кидали в тюрми, висилали в сибірські тундри. Браття козаки! Поки живе Сталін, поки панує большевицький терор, – вам не буде життя! Вільна Кубань разом з Вільною Україною буде тоді, як зникне з лиця землі большевицька гидра. Українська Повстанська Армія вже давно почала війну з усіма ворогами України. Прилучайтесь до наших повстанчих загонів! Творіть свої бойові козачі сотні! Жодні окупанти не дадуть Вам волі. Ми самі прорубаємо собі шлях до життя...".

Восени 1941 року, тільки-но більшовики відступили на Кавказ, на Кубань прибувають українські патріоти з Південної похідної групи ОУН (б), і вже у жовтні 1942 року створюється Єйський окружний провід на чолі зі Спиридоном Ткаченком – "Голубом". У групу входили "Схід" (Дмитро Матейчук) та "Зорян" (Василь Яворів). Підпільники мали зв'язок із Великою Україною через Маріуполь.

Від серпня 1942 року з українського берега на Кубань діяла конспіративна оунівська морська переправа. Керував нею кубанець Петро Глек ("дід Очерет"), колишній вояк армії УНР, житель станиці Довжанської. В липні 1944 року, коли на Кубань повернулися більшовики, ОУН (р) організувала десант на чолі із сотником "Шумом" (Василем Плетінем – колишнім капітаном Червоної Армії, походив зі станиці Батуринської). Його група мала доправитися поїздом до Туапсе під виглядом солдатів будівельної роти. Втім, до Туапсе вони не дістались, а вийшли на станції Хандиженській, і там, в горах Кавказу, почали збирати козаків, які тоді масово переховувались у лісах від сталінських карателів. Восени того ж року було сформовано сотні "Шума", "Гомона" та декілька розвідувальних роїв – загалом близько 300 осіб. Бойова структура – як і в УПА, бойове привітання – "Слава Кубані! – Слава героям!". Рядовиків називали "козаками". Є відомості, що термін "козак" планував ввести Роман Шухевич і в УПА. Присягу вояки складали неньці-Україні і Українській Повстанській Армії. Ні жінок, ані осіб російського походження в КоПА не брали, не брали також і людей малоосвічених (межа була не менше семи класів). Повстанці, регулярно ведучи сутички з загонами НКВС, боронили населення станиць та аулів від більшовицького свавілля, вдячні кубанці допомагали, своєю чергою, тим, що давали харчі, одяг, іноді переховували у себе поранених. Цікаво, що полонених енкаведистів повстанці не вбивали, а, роздягнувши (у повстанців був дефіцит форми) і провівши виховну бесіду, відпускали.

Кубанські козаки з загону отамана Божка під час зустрічі Головного отамана Симона Петлюри, 1919 рік. Поблизу Холодного Яру.

Майже вісімдесят відсотків повстанців становили кубанські козаки, були також уродженці Великої України та Галичани. Мовою спілкування була українська. Маршовою піснею – "Від Карпат по Кубань чути голос "Повстань!". Співали "Розпрягайте, хлопці, коней!", "Любо, браття, жить!", "Ой наступала та чорна хмара!", "А вже літ триста, як козак у неволі!". Форму носили здебільшого радянську або шили собі з небіленого полотна, а потім, як давні козацькі пластуни, качалися в такій формі серед зілля і ягід, від чого вона починала нагадувати маскувальний халат. Інколи для цього варили зелені трави та кору дерев. Взимку носили маскхалати з білого полотна. На шапках-кубанках та пілотках радянського взірця – українські тризуби.

Пан Пантелеймон розповів нам про одну з бойових операцій КоПА. 9 травня 1945 року повстанцям вдалося на перевалі Гойтх зупинити потяг, який перевозив репресованих до Москви, і визволити понад дві сотні в'язнів.

Трималася КоПА аж до 1950 року, коли, не маючи ресурсів для продовження боротьби і, судячи з усього, отримавши якусь команду від проводу УПА, саморозпустилася. Всі козаки легалізувалися на нові заздалегідь вироблені документи в Закавказзі та на Поволжі. Оскільки легалізація відбувалася планово і серед кубанців не було випадків зрадництва, то жодного члена КоПА не викрили.

www.ukrajnci.ru
Ростов-на-Дону

З ВІРОЮ В УКРАЇНУ

НЕЗНИЩЕННА СИЛА НАРОДУ

У видавничому центрі Львівського національного університету імені Івана Франка вийшов друком навчально-методичний посібник професора Василя Лизанчука "Геноцид, етноцид, лінгвоцид української нації: хроніка".

Юлія МИРОНЧУК

Головними темами науково-публіцистичного інтересу доктора філологічних наук, завідувача кафедри радіомовлення і телебачення Львівського національного університету імені Івана Франка, заслуженого журналіста України є розвиток та утвердження української мови, культури, духовності, пам'яті, національного життєвого середовища, україноцентризму. Професор В. Лизанчук належить до числа відомих в Україні та поза її межами дослідників українсько-російських відносин. Нова книга доповнює тематику попередніх праць, поглиблюючи її за рахунок нових документів, виступів у ЗМІ та різноманітних фактів антиукраїнського спрямування доби Незалежності.

Документальні матеріали, дбайливо зібрані Василем Лизанчуком та сформовані у книзі, автор адресує насамперед студентам, ліцеїстам, школярам та всім небайдужим громадянам України. Хроніка послідовно відтворює історію чужоземної агресії проти України з боку багатьох завойовників – Золотої Орди, Польщі, Литви, Румунії, Угорщини, Росії. Подано чимало невідомих раніше документів про Голодомор, матеріали дискусій довкола ОУН-УПА.

Українці – древня нація. Якщо наші діди і прадіди, попри усілякі біди й трагедії, все ж зуміли донести до нас рідну мову, культуру, духовність, то гріх нам не розвивати їх. Ми покликані зробити все, аби рідне Слово сповна залунало на нашій землі, посіло гідне місце серед мов світу. Зросійщені українці повинні знати правду про причини того, що з ними сталося: вони – жертви цілеспрямованого насильства, примусового зросійщення згори. Українська мова така ж багатостраждальна, як і наш народ. Однак, пройшовши крізь віковічні страждання, українці вижили. Матеріали, подані у книзі, спонукають тісніше об'єднатися довкола того стрижня, що визначає і формує нас як українську націю – української мови, культури, духовності.

ЗА ХУТОРОМ-МИХАЙЛІВСЬКИМ

НЕ БРАТИ, А ДАЛЕКІ РОДИЧІ

ЧОМУ МОВА "МОСКОВИТІВ" НЕ Є "СТАРШОЮ" І ЧОМУ ВОНИ СЕБЕ НАЗИВАЮТЬ "РУСКІМІ"?

Володимир КЛИМ

Легко переконатися, що більшість прикметників жіночого роду в російській мові утворені з повноцінних українських слів, від яких нічого не віднімеш, а от додати – можна...

Наведемо українські прикметники: "велика", "мала", "весела", "печальна", "добра", "зла", "молода", "стара", "синя", "зелена", "красна", "давня", "могуча" тощо і запишемо наприкінці кожного слова голосну літеру "я"... Утворяться вже російські прикметники: "велика-я", "малая", "весела-я", "печальна-я", "добра-я", "зла-я", "молода-я", "стара-я", "синя-я", "зелена-я", "красна-я", "давня-я", "могуча-я"... або "родімиє рускіе" слова, які відрізняються не лише літерою "я", а й вимовою.

Недолугість чи зайвість таких перетворень самодостатніх українських слів посилюється в словах, які вже і так закінчуються на "я": "дальня-я", "давня-я", "синя-я", "древня-я", "зимня-я", – дивуючи подвоєнням голосних.

А чи не сусідні північні угро-фінські народи (до нашої "неньки" Русі-України) у своїх говорах-мовах мають подвоєння голосних?

Наведемо прості приклади таких здвоєних голосних: "Саами" (угро-фінський народ, який і нині проживає в північних районах Росії, Фінляндії, Швеції та Норвегії); Сааремаа – найбільший естонський острів у Балтійському морі; відомі естонський співак Як Йоола та угорський – Янош Коош, фінський архітектор Алвара Аалто... Візьмемо будь-який атлас Фінляндії і випишемо географічні назви з подвоєними голосними та приголосними: острови (Сеурасаарі, Коркеасаарі, Руіссало, Суоменлінна, Лаппеєнранта), озера (Пуула, Пяйяннє, Саймаа, Пюхяярві), міста (Ваас, Порвоо, Наантали, Мааріанхаміна, Хямеєнлінна), провінція Самматі, губернії (Уусімаа, Сааменмаа), з фінської мови випишемо й слово, яким фіни називають знаменитий "фінський ніж" – "пуукко"...

Зазирнемо до "Лингвинистического энциклопедического словаря, Москва, Советская энциклопедия, 1990 г". на ст. 551 тема "Финский язык": "Фонологическая система образуется 8 гласными и 13 согласными фонемами, каждая из которых противопоставлена по степени длительности (краткие и долгие); орфографически – а-аа, – о-оо, і-й, р-рр и т. д.), кроме j, v, h, d... (Чи не тому відсутнє подвоєння приголосних, зокрема – "дд" (що має місце в українській "суддя" та білоруській "суддзя") у нинішніх російських словах?). Количество гласных фонем увеличивается также за счет дифтонгов (16): аі, оі, аи, ои.... и т.д. КАТЕГОРИЯ РОДА ОТСУТСТВУЕТ"...

Ми отримали підтвердження того факту, що для угро-фінських мов є характерним використання довгих "а" і "о", що пояснює иа-канняя чи "о-кання" в регіонах, де проживали чи ще проживають ці народи... Тому, висловлюємо й ВЕРСІЮ, що і вище НАВЕДЕНІ "НЕЛОГІЧНІ" ДЛЯ УКРАЇНЦЯ ЗАКІНЧЕННЯ НАШИХ СЛІВ НА "ЯЯ" – Є ТАКОЖ "ВИТВОРОМ" МІСЦЕВИХ УГРО-ФІНСЬКИХ НАРОДІВ згідно з фонетичними особливостями їхніх рідних етнічних мов... А той факт, що "категорія роду відсутня" використаємо трохи далі.

На ст. 549 тема "Финно-угорские языки" того ж лігвіністичного енциклопедичного словника (5), читаємо: "Глагол имеет 3 времени – настоящее и два прошедших. ОСОБОЙ ФОРМЫ БУДУЩЕГО ВРЕМЕНИ НЕ БЫЛО".

Чи не тому, якщо українською мовою можна одним дієсловом виразити майбутній час: "їстиму", "їстимеш?", "говоритиму", "говоритимеш?", – а російською – ні? Російські відповідники не передадуть ці поняття одним дієсловом, а двома словами: "буду кушать", "будешь кушать?", "буду говорить", "будешь говорить?".

Прикметники середнього роду та прикметники у множині у московитів також утворені за вже зазначеною вище схемою (різниця несуттєва – замість "я" вживається "е"): "сини-е", "тонки-е", "крайни-е", "давни-е", сине-е", "крайне-е", "давне-е". І знову ці недолугі ПОДВОЄННЯ "єє"... Хіба "старша", древня (корінна) мова не мала би бути простішою – з якої вже нічого не викинеш?

Такі "дивацтва" мають місце не лише в прикметниках, але є характерними для більшости слів нинішньої московської (російської) мови, бо зліплені з цілком самодостатніх корінних слів української мови, доповненням до них також наших (українських) слів: "я", "є", "ні", "ще", "що", "це", "де", "бо", "то".

З простих питомих українських складових виникають хитромудрі, часом досить дивні словосполучення: "на-сто-я-ще-е" (теперішнє, сучасне), "буду-ще-е" (майбутнє, майбуття, прийдешнє), "(напад)-е-ни-е", "(наступ)-ле-ни-е", "по-ра-же-ни-є" (поразка), "пора-бо-ще-ни-е" (поневолення, уярмлення), "по-бо-и-ще" (бойовище, бойовисько), "по-ни-маеш" (розумієш), "ог-лав-ле-ни-е" (глави, зміст), "за-блуж-де-ни-е" (блуд, помилка, омана), "де-ле-ни-е" (поділ, розподіл, ділення), "удар-е-ни-е" (наголос, наголошення, наголошування), "растение" – "рос-те-ни-е" (рослина, ростина), "е-с-ть" (є), "е-що" (ще)," э-то" (це), "з-ти" (ці), "разумение – ра-зум-е-ни-е" (розуміння, "розум є, ні є"?...), "глум-ле-ни-"е" (глум, знущання, глузування), "и так да-ле-е" (тощо, "і так далі")... Очевидно, що "исконно русские слова" розкладаються на прості українські складові.

Значний блок українських слів, створених з використанням і нині активно діючих у нашій мові займенників "це", "ця", "ці", які сусіди у нас запозичили, але чомусь поміняли голосні на "о", "а" (таких голосних якраз є дуже багато в угро-фінських мовах) та на "ы" (що є характерним для болгарської мови), ще й доповнивши приголосними "л", "д", які до того ж ускладнюють вимову: "сон-це" – "со-л-н-це", "сер-це" -"сер-д-це" (до речі, в розмові ці додаткові "л" та "д", як правило, опускають). "Я-й-це" – "я-й-цо", "кіль-це" – "коль-цо" (від українського слова "коло", бо російською мало би бути "круг-цо" від російського "круг"...), "мо-лод-ці" – "молод-цы", "сестри-ці" – "сестри-цы", "от-ці" -"от-цы", "столи-ця"-"столи-ца", "око-ли-ця"-"околи-ца", "стари-ця" – "стари-ца", "стори-ця" – "сто-ри-ца" тощо...

Те, що в московській мові займенників "цо", "цы", "ца" немає, вказує на українські та болгарські складові цих слів, але із зміненою місцевими угро-фінськими народами вимовою, яка є притаманною їхнім рідним мовам та староболгарській (й нинішній болгарській) мові.

До речі, на сторінках вже названого вище "Лингвинистического энциклопедического словаря" можна знайти відповіді на цілий ряд питань, на які не відповів польський та російський філолог Михайло Красуський у своїй роботі "Про древність української мови" (бо не аналізував угро-фінські мови), на які ми ще також не отримали відповіді, проте там є аргументовані докази того, що саме для "финно-волжских", "финно-пермских", "финно-угорских языков" – характерними є вживання "с" (яке замінює українське "з", як і болгарське "з"), "л" (яке замінює українське "в" – "довгий" на "долгий", "дав" на "дал", що також є притаманним болгарській мові...), подвоєних "лл", "тт", "сс" тощо (тому існує така різниця між українськими та російськими словами, у яких значно більше число слів з подвоєнними приголосними...).

Якщо у когось ще залишились сумніви, що саме так утворювалася московська мова (русский язык) на угро-фінських теренах підконтрольних Київській Русі, наведемо кілька прикладів алогізмів "велікого і могучєго" ("бо ім разговарівал Ленін" – як стверджував В. Маяковський...), що могли виникнути лише за умови його формування на невласній фонетичній основі.

Сім днів ("тиждень" українською мовою) у московитів іменується не-деля". Недоречна "калька" (перекручена мерями, муромою, вепсами, мордвою) з нашої логічної "неділі" ("не діло" – неробочий чи вихідний день...). Як же можна витерпіти сім днів на тиждень неробства, а тоді знову "не-деля"? А коли ж настане "діло", щоб працювати? Хто може інакше логічно пояснити цю "нєсуразіцу"?

Бездумно запозичені з нашої мови і назви плодових кущів – "черная, красная, белая смородина". Насправді "сморід" (запах) має лише чорна. Червоні та білі порічки колись росли в дикому вигляді "по річці" і смороду (запаху) не мають.

А розглянемо національний символ московитів "русски-е березки", які свої назви взяли від нас, українців. Наші "бе-різки" ("бе"-руть із цих дерев "різки" для підмітання чи для виховання неслухів) у північних сусідів перетворилися на "бе-резки" (бєрьозкі)... Дуже дивно, бо "рьозок" і в нинішній російській мові немає, а є "розги" (розгі). Тому по-їхньому білокорі красуні мали б називатися – "бе-розги" (бєрозгі)!.. І зовсім ці гарні дерева не "рускі-є", бо споконвіку ростуть на північних теренах Євразії і є: поліськими, волинськими, сіверськими, білоруськими, литовськими, латиськими, польськими, шведськими, норвезькими, чудськими (фінськими, карельськими, естонськими, іжорськими, водськими, печорськими, вепськими, мерянськими, югранськими, муромськими, удмуртськими, мещерськими, мансійськими, марійськими, мордовськими тощо).

Є й інші російські (московські) терміни, які нині здаються "ісконно рускімі", але при вдумливому аналізі виявляють своє не надто приховане українське (києворуське) коріння. "Сірники" (зроблені із сірки), а у московитів мають "самостійну" назву "спички" ("з-пічки" взята українцями скалка, якою беруть вогник, – логічно мали би російською називатися "с-печки").

Українське слово "цегла" – "цеглина" ("це-глина" – зроблена з глини) чомусь називається "к-ир-пич" ("к" теплу, "ір-ію", "піч" знову мала би називатися "к-ир-печ"-"кірпєч", вперто вилазить все та ж українська "піч"). До речі, німці цеглу також чомусь називають "цегла".

Московське нинішнє слово "з-десь", за логікою північних угро-фінських місцевих мешканців ("десь" це не конкретно, десь далеко – аналог "гдє-то"...), мало би формулюватись як "с-где-то". Абсурдність очевидна...

Неможливо не помітити, що при компонуванні назв термінів для виміру часу північні сусіди знову використали українську мову. Наше всеохоплююче поняття "час" вони зробили одиницею виміру: "один час", "два часа" і так далі-є... Для найменування приладу з виміру часу (годинника) пристосували множину нашого слова "часи" (бо московське "год" – означає "рік", взяте з болгарського "година" (рік). Для означення 1/60 години (української "хвилини", що наче морська хвиля накочується на берег вічності), вживається "минута" (похідне слово від нашого "минає", московською мовою мало би звучати як "проходит"!). Тому, на "ісконно руском" московські оголошення телерадіостанцій про час: "масковско-е врємя 16 часов 15 мінут" мало б лунати "масковско-е время 16 временей 15 проходок..."

Не дивно, що, крім української основи, із залученням староболгарських слів, московська мова запозичила окремі слова із місцевих угро-фінських мов та досить багато слів з мов тюрксько-монгольських завойовників: "деньги", "таможня", "ям", "ямщик", "мзда", "обалдуй", "дурак", "кулак", "кабак", "сабан", "сабантуй", "бишбармак", "бакшиш", "барыш", "башка", "башня", "арба", "аршин", "алтын", "ендова", "есаул", "ералаш", "изюм", "казна", "колчан", "кисея", "кизыл", "курган", "караул", "курдюк", "кандалм", "кнут", "карандаш" ("кара" – чорниці "дат" – камінь, яким монголо-татарські баскаки робили перепис московського люду для складання ясаку-податку), "лапша", "лачуга", "узда", "ярлык", "сарай", "сундук", "карий", "алый", "алчный", "арбуз", "чушка", туман та й одягнені московити чомусь по-татарськи ("башмак", "армяк", "кафтан", "шлик", "башлик", "темляк", "тафья", "клобук", "колпак", "азям", "чебыш", "очкур", "зипун", "ермолка") тощо.

Звернемо увагу на те, що, зокрема, й препаскудні московські лайливі слова – нинішній, "исконно русский мат", яким московити дуже пишаються, – запозичені від монголів і складаються з коротеньких слівців, як правило, з двох приголосних, які з'єднуються голосними "у" та "о", які українці до XVII століття не знали, а вже у XX столітті дійсно добровільно запозичили від московитів, бо не мали українських аналогів, а можливо, для підтвердження "спільного походження" та "історичного братства"...

Далі буде.

– Отже, завдяки Славі Стецько Ви уперше познайомилися з Далай-ламою і вперше відвідали місце останнього притулку Степана Бандери?

– Так. Взагалі на Мюнхенському цвинтарі поховано багато представників ОУН.

Слава Стецько була дуже віруючою людиною. Кожен день розпочинала з молитви і майже щонеділі відвідувала храм Божий. Крім того, це людина, вихована у віруючій родині, отже перебувала з Богом у серці від самих хрестин і до останніх хвилин життя. До Бога ставилася з великою любов'ю і з великим почуттям відданості. Через те, що була справжньою християнкою, вона і до людей ставилася як до братів і сестер. Ніколи не підвищувала голос на своїх підлеглих.

Розповім цікаву історію. Якось за дорученням пані Слави я віз із Мюнхена літературу. Сталося так, що у Мюнхені мені дістався списаний "Форд", який пройшов 300 тисяч кілометрів. Я мав їхати на цьому авто до України. І пані Слава запропонувала мені взяти літературу, необхідну для проведення першого з'їзду Конгресу Українських Націоналістів у місті Києві. Я погодився. А тієї літератури було стільки (значки КУН, і брошури), що задня частина авто аж просідала. Польські прикордонники дуже прискіпливо дивилися на такі машини, вбачаючи в них елемент заробітку. Зупинили. Я відкрив багажник, розповів, що це література Антибільшовицького блоку народів та КУН, подарував кожному прикордоннику по брошурці й значку польською мовою, розпитав, як вони ставляться до антибільшовицького руху, сказав, що щасливий за братню Польщу, що вона, як і Україна, є незалежною державою, і ми також ідемо цим шляхом. Поляки-прикордонники дуже запишалися, подякували, навіть супроводили мій автомобіль до кордону.

Цікаво, що деякі з книг, котрі я віз, були раритетами – це праці Євгена Коновальця, Степана Бандери, Ярослава Стецька і дуже цікаві книги, котрі видавалися ще у часи Союзу. Можете собі уявити книжечку "Матеріали 25 з'їзду КПРС". Починається з промови Брежнєва, а через кілька сторінок без зміни шрифту друкується агітаційна література на тему боротьби українського народу за самовизначення. Таких книг було безліч завезено. У мене досі є примірник. Ця література розповсюджувалася і перед "спортовцями", як казала пані Слава, коли була Мюнхенська Олімпіада. Вона відзначала велику роботу, що проводилася ОУН серед українських спортсменів.Окрім того, існувала розгалужена система ОУН на території України.

– Пане Руслане, виходить, Вам випало спостерігати процес народження КУН? Не виникало бажання взяти участь у партійному будівництві особисто?

– Пані Слава мене залучала до роботи в Конгресі Українських Націоналістів. Та річ у тім, що мав дуже багато роботи в царині охорони київської культурної спадщини і мріяв відтворити великі столичні храми: Михайлівський Золотоверхий монастир, церкву Богородиці Пирогощі, Успенський собор, Володимирський собор у Херсонесі, та й пам'ятник княгині Ользі.

Звісно, я ставився до створення КУН з симпатією, допомагав організаційно, однак присвятити себе повністю партійній роботі не міг. Хоч і часто був поруч.

– Дякувати Богові та зусиллям багатьох людей, збулися Ваші мрії: у Києві відтворені пам'ятник княгині Ользі, храм Богородиці Пирогощі, Михайлівський Золотоверхий монастир, Успенський собор Києво-Печерської Лаври, Володимирський собор у Херсонесі тощо.

– Це ті храми, без відтворення яких не могло бути подальшого розвитку української церкви і держави. Треба було просто спокутувати гріх перед Богом і суспільством та відтворити саме ці перлини, бо на них тримався і тримається духовний каркас міста Києва та цілої України.

Та одна мрія породжує іншу. Зараз мрію відбудувати Богоявленський собор Києво-Могилянської академії, Свято-Микільський монастир та його дзвіницю. Ще одна мрія нещодавно здійснилася: завершилося відновлення Свято-Миколаївського собору Покровського монастиря. Але поки що не можу закінчити реставрацію фасадів через брак фінансування. А ще ж церкву Костянтина і Олени можна було б відтворити цьогоріч...

– Хотілося б почути Ваш коментар стосовно ситуації довкола відбудови Десятинної церкви в Києві.

– Усі попередні намагання зробити навіть графічну реконструкцію Десятинної церкви завершувалися тим, що ми нічого про неї не знали. Тому що всі дослідження, проведені на місці Десятинної церкви з початку XX століття та й кінця XIX, були спорадичними. Цю пам'ятку ніколи так не вивчали, як, наприклад, церкву Богородиці Пирогощі чи Михайлівський Золотоверхий собор, коли були повністю відкриті фундаменти.

До речі, мав приємність запросити Славу Стецько і на освячення фундаменту Михайлівського Золотоверхого собору – вони, як зараз пам'ятаю, ішли з моєю мамою від Ярославового валу до Михайлівської площі. Їй було дуже радісно дивитися на процес відтворення святині українського народу. Пригадую 1998 рік, коли завершилася відбудова курантів на дзвіниці Михайлівського, й пані Слава була присутня на відкритті. Ще був живий В'ячеслав Чорновіл, і вони сиділи у перших рядах на церемонії відкриття. До речі, пані Слава мала дуже гарні стосунки із Патріархом Всієї Руси-України Філаретом.

Характерно, що Слава Стецько в усіх своїх офісах плекала дух українізму: завжди були кілька великих ікон, портрети Шевченка, Ярослава Стецька і Степана Бандери, великий тризуб, вишиті рушники, булава та багато літератури патріотичного спрямування.

– Цікаво, а як Слава Стецько виходила з ситуацій, коли, наприклад, людину треба поставити на місце?

– Я таких випадків не пам'ятаю. Але знаю, що вона зазвичай все зводила до гумору. Пані Слава могла так пожартувати, що людині ставало ніяково від того, що звернулася з дріб'язком.

Що цікаво, Слава Стецько сумувала через те, що у перші роки перебування в Україні, коли вона мала балотуватися до Верховної Ради, постійно затягувалося оформлення її громадянства. Їй просто не видавали паспорта, тому що боялися, що репрезентована нею політична сила у парламенті буде надто впливовою. А пані Слава, майже все своє життя проживши в Німеччині та інших країнах світу, не мала жодного громадянства. Називала себе людиною без громадянства, яка народилася в Україні. Стверджувала: "Я можу одержати громадянство тільки там, де народилася. Хочу бути громадянкою незалежної України". Це була мрія всього її життя.

– Тобто пані Славі доводилося більшу частину життя бути позбавленою громадянських прав...

– Тому що це були не її держави. При тому, що Славу Стецько знали політики всього світу, до неї сенатори приходили. Мріяла про громадянство України. І коли приїхала в незалежну Україну і подала документи, щоб, нарешті, стати громадянкою на своїй рідній землі в стольному Києві, то почалися незрозумілі затягування, через що Слава Стецько так і не потрапила того разу до Верховної Ради. І ще п'ять років вимушена була чекати наступних виборів .

Такого високого інтелекту і такої постаті, як пані Слава, зараз не вистачає в українському політикумі. То було зовсім інше виховання. З іншого боку – християнське. З іншого – направду безмежна любов до України. Снага до боротьби в лавах УПА, робота зі Степаном Бандерою в Мюнхені. Це ж були постійні переїзди, тому що радянські спецслужби буквально полювали за ними. Як розповідала пані Слава, вони тижня не жили в одному помешканні. Постійно на валізах, постійна зміна автомобілів. Але, незважаючи на потужну конспірацію, Степана Бандеру вбили. Пані Слава розповідала, як це сталося, адже всі ці події були частиною її життя. Розповідала про життя Ярослава Стецька, як він багато перетерпів: як у німецькому концтаборі Заксенгаузен його обливали на морозі водою, через що мав низку хронічних хвороб. Фактично після смерти Ярослава Стецька пані Славі довелося керувати ще у Мюнхені розгалуженою структурою ОУН. Тому створення потужного Конгресу Українських Націоналістів на початку дев'яностих – це непересічна подія для самовизначення українців як нації.

– Сердечна вдячність за розмову.

Розмову з Русланом КУХАРЕНКОМ
вела Ольга ДУБОВИК

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ЧЕСТЬ І ЧИН

...І БЕЗМЕЖНА ЛЮБОВ ДО УКРАЇНИ

Слава СТЕЦЬКО – у спогадах сучасників

Під час відкриття меморіальної дошки Д.М.Орлику: Орест ВАСКУЛ та Слава СТЕЦЬКО.

ПРЕЗЕНТАЦІЯ

ЗНАКИ ЕПОХИ

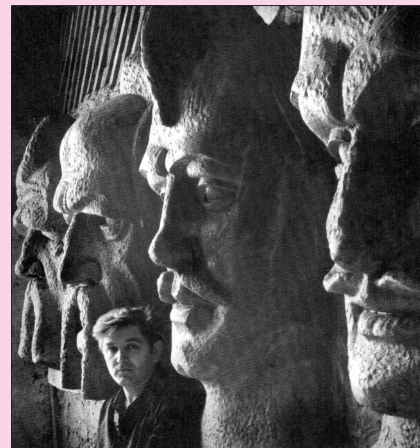
На полотнах Григорія МАЦЕГОРИ

В Українському фонді культури відбулася презентація мистецького альбому члена Спілки художників України, багаторазового учасника зарубіжних виставок, заслуженого діяча мистецтв України, майстра народної творчости Григорія Мацегори.

Г. Мацегора сповідує традиції українського живопису та створив близько 500 станкових і графічних творів, багато з яких увійшло в скарбницю української національної культури.

У альбомі представлені живописні твори – портрети, жанрові композиції, краєвиди, натюрморти та монументально-декоративні роботи митця. У графічних роботах художник відтворює образи українських козаків.

Під час презентації альбому також була представлена виставка репродукцій художника.

Григорій МАЦЕГОРА біля моделі скульптури "Запорожці". 1987.

Центральне місце у творчому доробку художника посідають портрети і картини, які нині становлять велику і наскрізну оригінальну галерею самобутніх людських типажів. Для Мацегори-портретиста характерні пильна увага до світу, начебто буденної і нічим особливим не примітної людини, але насправді глибоко індивідуальних особливостей, які несуть на собі ознаку епохи.

Прес-служба КУН

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видруковано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9